

# **Egy Kisebb-Testvéri Lelkigyakorlat anyaga**

## **A szabadító Isten**

## A szabadító Isten

### *A szabadulás általános ismérvei*

Izrael népének szabadulása az egyiptomi szolgaságból

- A szabadulás mindig elszakadással jár, ami fájdalmas, ami áldozatot követel, ami olykor hosszadalmas.
- Fontos, hogy az ember akarjon szabadulni. Felismerje a rabságot és minden erejével ki akarjon lépni belőle.
- A szabadulás útja bizonytalanságon, sötétségen (pusztán) át vezet, ami megkísértheti az embert a visszatérésre.
- A szabadulás valamiképpen mássá tesz, mint amilyen azelőtt voltam, s ez is bizonytalansággal, félelemmel tölthet el.
- A szabadító mindig Isten. Csak a Benne való végtelen bizalom segíthet legyőzni a szabadulással járó bizonytalanságokat.
- Csaknem mindig vannak emberi közvetítők, akikben szintén bízni kell (lelkivezető, barát, közösség stb.).
- A szabadulás egy másik "irányt" jelöl ki. Konkrét értékeket, cselekedeteket. Erről az útról nem szabad letérni.
- A szabadulás nem mindig rendkívüli, sőt többnyire nem rendkívüli. Az istenkapcsolat rendes útjai által is szabadít az Isten: imádság, bibliaolvasás, szentségek, keresztény közösségi élet, szeretetgyakorlat.
- A szabadulás itt a Földön csak ritkán válik teljessé, hiszen emberi, bűnből fakadó korlátaink ezt akadályozzák. Elkövetett hibáink bizonyos következményeit sokszor végighurcoljuk életünkön.

### *1. Szabadulás a bálványainktól*

Oz. 8, 4-17. Magasság és mélység 3, 54.o. 115. zsoltár

- Bálvány minden evilági dolog, amit az ember Isten elé helyez. Pénz, hatalom, siker, de a család vagy egyéb emberi kapcsolatok is.
- Isten a világ dolgait az ember öröme, segítésére alkotja, a mi szükségleteinket kívánja velük kielégíteni. Nem kíván tehát szembefordulást ezekkel az értékekkel, pusztán azt kívánja, hogy helyesen értékeljük őket.
- A bálvány kiszívja az ember életerejét, anélkül és ahelyett, hogy megadná azt. (Az igaz Isten inkább adja az embernek az életerot, semmint elvenné azt.) Leköti időnket, energiáinkat, de tökéletes boldogságot nem ad. A bálvány vakká és süketé tesz ("ilyenekké lesznek készítőik") az igazi értékek iránt, vakká és süketé tesz azon dolgok vagy személyek negatívumai iránt, akiket imádunk.
- A bálványimádás sorozatos csalódásokhoz vezet, a csalódások pedig keserűséghez és önmagunk megtagadásához, amennyiben nem keressük már az igazi boldogságot és az odavezető utat.

- Isten “kiszolgáltatja az embert” alantas vágyainak, az emberalatti szintnek, ha belefeledkezik a bálványimádásba.
- A szabadulás útja megnyílhat a bálvány pusztulása, “sikertelensége” révén. Az ember csalódása, az összeomlás lehet a szabadulás kezdete. A bizonytalan, sőt teljesen “sikertelen” támasz helyett az ember igazi kapaszkodóra, igazi segítőre, élő Istenre vágyik.
- Az élő Isten jelen is van és segíteni akar, de ehhez szükség van a bálványtól való elfordulásra. Bizonyos esetekben a teljes szakításra, “elvetésre”, más esetekben a kapcsolatok újragondolására, átalakítására.
- Ha az igaz Istennek szolgálunk, akkor az evilági értékek elnyerik életünkben azt a szerepet, amit Isten szán nekik, s üdvösségem szolgálatára lehetnek. Különben én vagyok az ő szolgájuk.

Kérdés: Te tapasztaltad-e már magadon, hogy valamilyen bálvány szolgálatába szegődtél? Megszabadultál-e? Hogyan?

## *2. Szabadulás az önzéstől, a magunkról kialakított képtől*

Mt. 19, 16-22. Magasság és mélység 3, 228.o.

- Saját magunk is lehetünk önmagunk bálványai - sőt, talán ez fordul elő a leggyakrabban.
- Nem az “éenség” a baj, hiszen az ember óhatatlanul mindig saját világának a középpontja és mindig magával viszi önmagát.
- Akkor van baj, ha önző módon “szereti” önmagát, vagyis önzése bűnbe viszi Istennel és embertársaival szemben. Szeretetlen, vakság (a léggömb példája). Vagy pedig akkor, ha megáll valahol önmaga fejlesztésében, önkibontakoztatásában, Isten felé vezető útjában. Vagyis ha változhatatlanként akar feltüntetni önmagáról kialakított képeket.
- Önmagunkról kialakított képünk hamis is lehet, de minden esetben részleges. Nagyot bukhatunk mind saját szemünkben, mind mások szemében. Számtalanszor kiderülhet, hogy ahhoz sem értünk eléggé, amihez értünk, abban sem vagyunk jók, amiben jók vagyunk, nem is beszélve a bűn okozta bukásainkról.
- A szabadulás útja itt is a bukás elismerésén keresztül vezet. Valami elpusztul, vagy legalábbis megrendül: az önmagunkról kialakított nimbusz. Ne sajnáljuk! Semmi nincs veszve! Isten betölti az űrt és Szentlelke által vezet, ha engedjük.
- Nagyon ritka, hogy az embernek alapvető elkötelezettségeiből kellene valamit feladnia. Inkább azokon belül kell hűségesebbnek lennie vagy méginkább Istenre figyelnie.
- Ismerjük el hibáinkat, tévedéseinket! Soha ne higgyük, hogy valamiben is tökéletesek vagyunk vagy soha nem szorulunk segítségre!
- Ragaszkodjunk azok barátságához, akik őszintén és szeretettel kritizálni mernek. Mi is merjük ezt megtenni másokkal.

Átéltél-e már olyan élményt, amikor összeomlott vagy megrendült a magadról alkotott képed? Te el tudod-e ismerni a hibáidat?

### *3. Szabadulás a keserűségtől:*

1. Kir. 19, 1-8. Magasság és mélység 3, 194.o.

- A keserűség okai: sikertelenség, kudarc. Összeomlik valami, amiért küzdöttem. Túl sok és nehéz az akadály. Értelmetlennek látszik, amit és ahogyan teszek. Csalódok másokban, esetleg kifejezetten feszült viszonyba kerülök velük. Csalódok önmagamban, szembesülök gyöngeségeimmel. Elveszítem a reményemet arra, hogy jó irányba megváltozom stb. Keserűséget okozhat a testi szenvedés, betegség is.

- A keserűségben (ha engedem erőt venni magamon) hitetlenség, Istennel szembeni bizalmatlanság van. Jobban önmagamra és az én dolgomra figyelek, mint Istenre, s inkább magamtól várom (vártam) a megoldást.

- "A keserűség és a fájdalom szorongatott engem, én azonban segítségül hívtam az Úr nevét." Istenhez fordulni, erőm fogytán tőle várni segítséget. Rábízni az ügyet vagy a személyt, ami vagy aki miatt kesergek.

- Isten ráébreszt engem arra, hogy nem vesztettem el mindent. Ráébreszt arra, hogy - ha nem is javul meg minden körülöttem és bennem - mennyire lényegtelenek sokszor azok a dolgok, amelyek elkéséritek az "egyetlen fontoshoz", Istennel való kapcsolatomhoz képest.

- Szeretetükkel, bizalmukkal, odafigyelő ragaszkodásukkal társaim is sokat segíthetnek a keserűségből való szabadulásban.

- Ha a keserűségből Isten segítségével fel tudok kelni, új utakra kapok erőt, új távlatok nyílnak előttem. A keserű tapasztalatok által megtanult dolgokat pedig magammal viszem, s ezek segítenek elkerülni a korábbi hibákat.

Téged mi szokott kisegíteni keserűségeidből?

### *4. Szabadulás az "evilág szellemétől", a társadalom nyomásától*

1. Makkabeus 2, 15-22. Magasság és mélység 3, 136.o.

- Mindig nagy kísértés a csordaszellem, a manipulált tömegek hatása.

- Természetesen lehet sokakat jó irányba is befolyásolni, de ma nem ez történik. A csorda többnyire rossz irányba halad, s nincs is ennek tudatában.

- Az ember elveszítheti önálló arcát, egyéniségét. Sőt, nagy a veszély, hogy ki sem alakul igazán, mert a manipuláció révén már az igényeit is befolyásolják, kész termékekkel állnak elő még ki sem alakult igényeire.

- Isten ezzel szemben nem "kész termékeket" nyom a szánkba. Isten minden ajándéka feladat is (beleértve a földi életet és az üdvösséget is). Isten szabadnak akarja az embert, nem korlátozza mások utánzásában sem. Nem Isten korlátozza a szabadságunkat, hanem mi szolgáltatjuk ki magunkat, önállóságunkat.

- A szabadulás itt is együtt jár pusztulással: talán ezen a területen a legsúlyosabb a pusztulás, mert sokakat érint és hosszadalmasabb következményekkel jár.
- Az általános romlás és hanyatlás azonban (főleg erkölcsi téren) észre térítheti a gondolkodó embereket. Lassan változhat a mentalitás.
- Szükség van azonban egy erős közösség támogatására, bátorítására. Ugyanakkor szükség van kemény szakításokra is: szokásokkal, helyekkel, sőt olykor emberekkel is.
- Főként pedig szükség van Isten minden mértéket meghaladó szeretetére, ami az emberben kiváltja az "Isten maga elég" viszonzó szeretetet.

Te egyéniségnek érzed magad, vagy inkább befolyásolhatónak?

### *5. Szabadulás a bűntől*

Izajás 59, 1-22. Magasság és mélység, 216.o.

- A bűn benne van mindabban, amiről korábban beszéltünk. Ez az utolsó gondolatsor már csak csúcsa, összefoglalása az előbbieknél.
- A bűn minden esetben Isten és ember iránti szeretetlenség, önzés, nagyképcsőség, rombolása önmagunknak és másoknak, a világnak..
- A bűn tehát az az alapvető rossz, amelytől Isten legesleginkább meg akarja szabadítani a világot, s amely szabadulásért önmagát odaadni sem sajnálta.
- A szabadulás teljes, mert éppen az a végtelen ár, amit Isten fizetett érte, tökéletessé teszi. "Nagy volt a ti váltságdíjak!" Merjük ezt elhinni!
- A szabadulás azonban itt sem "kényszer". Isten itt is elvárja az ember szabad hozzájárulását és annak nyilvánvalóvá tételét: a bűn beismerését és a megváltozás szándékának kifejezését.
- A bűnből való szabadulás konkrét, Jézus által mutatott útja a gyónás.
- A gyónás válsága a szabadulás válsága. Az ember gyakorlatilag akadályozza, hogy szabaduljon mindabból, amiről eddig szó volt.
- A gyónás a szentmisével szorosan összefüggő szentség: Krisztus áldozata és megbocsátása szeretetének legnagyobb, egymáshoz kötődő jelei. A gyónás az ember Isten iránti szeretetének is egyik legnagyobb jele.

Te milyen gyakorisággal és milyen lelkiállattal szoktál gyónni?